

41

вцепени от изненада и страх.

- По-скоро! - изгърмя властният Асенов глас.

Ромеецът скочи от коня си, прегъна коляно, подаде императорското послание. Коча приближи запалена борина. Асен бързо разкъса печатите, преброди буквите на треперливата червена светлина. Василевсът пишеше, че решил да сключи вече траен мир с българите. Дотегнала му ненавистната бран между двата съседни народа. Бил готов да изпрати посолство за водене на преговори. Питаше за мястото, което би било най-удобно за сключване на мир.

Ала не питаше, дали най-сетне Асен е съгласен да прекрати войната. Защото той е уверен, че скъпият залог, който случайно беше попаднал в ръцете му, щеше да направи коравия българин по-отстъпчив и примирителен.

Накрая на писмото пишеше:

"Съгласен съм да върна царицата и малкия княз, ако вместо тях получа друг заложник, равен по знатност на тях."

Асен и Иваница се спомнеха. Нямаше какво да избират. Трябваше да се съгласят.

- Приемам мира, - отвърна царят на пратеника. - Съобщете на светлия си господар, че очаквам посолството му в твърдината на Боженица.

- Аз ще бъда заложникът, - предложи Иваница, без да се колебае. - И мога още сега да замина. Царицата не бива да се тревожи повече в ромейския стан.

Сълзи задушиха гърлото на царя. Но очите му останаха сухи.

- Ицо !

Той крепко прегърна юношата. Целуна го.

- Никога няма да забравя това, което ми услужваш сега...

- Аз няма да остана дълго време там. Бъди спокоен!... -